

vil opnaae det, som det tilfigter, og denne min Tvivl er fornemmelig bleven bestyrket af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (R. C. Varsen). Det staaer for mig saaledes, at naar man giver et Tillæg til en allerede bestaaende Lov eller Forordning, saa maa denne betragtes som Hovedloven, og med Hensyn til de senere sig dertil sluttende Bestemmelser maa man absolut gaae ud fra den, naar det ikke udtrykkelig i den senere Lov er udtalt, at denne eller hiin Bestemmelse er forandret eller ophævet. Men derpaa gaaer nærværende Lovforslag ikke ud. Nu staaer det ikke saa lidet tvivlsomt for mig, om de Bestemmelser, som den ærede Forslagsstiller har givet i § 5, virkelig allevegne ville blive opfattede saaledes, som han mener, at de skulle opfattes. Forordningen af 1794 gaaer ud paa at bestemme det Minimum, der skal være for et Hegn, for at det kan kaldes lovligt. Hovedhensigten er altsaa den, at skaffe et lovligt Hegn tilstede med det Minimum, der er bestemt. Nu kan jeg ikke rigtig forstaae, om nye Synsmænd, hvis saadanne kom til, og de satte sig saa godt ind i denne Forordning, som de kunde, da ud af de Regler, her ere givne, kunde ulede nogen Bemærkning for sig til at sige: Dette Hegn er over det, der forlanges som lovligt Hegn, og vi ville derfor have det noget mindre. Det er dette, der staaer tvivlsomt for mig. Jeg gif forrige Gang ikke ind paa Lovforslagets Enkeltheder og skal heller ikke gjøre det nu, men Saameget vil jeg dog tillade mig at sige, at jeg er fuldstændigt enig med den høitærede Indenrigsminister saavel som med flere, der have udtalt sig i samme Retning, deri, at jeg ikke troer, at det er heldigt at gjøre Sogneraadene til Dommere i denne Slags Sager. Det vilde være høist ubehageligt for dem, og jeg troer, at Sagerne vilde være mindre godt tjente dermed. Naar enkelte Mænd have dette specielle Hverv, saa bliver Sagen afgjort med langt større Sikkerhed, end naar det stæer ved de communale Autoriteter; i alt Fald gaaer man altid ud fra den Forudsætning, at de Førstnævnte i Reglen dog blive længere ved med Hensyn til denne enkelte specielle Function. Skjøndt jeg heller ikke ynder at bruge Vandvæsenscommissioner, hvor man kan udbære

dem, er jeg dog ikke langt fra at mene, at de maaskee her kunne være paa deres Plads, og i deres Bedømmelse maaskee sikkrere end Amtsraadet, idet dets enkelte Medlemmer jo ikke kunne undersøge Forholdene paa Stedet, da man vel ikke vil forlange, at det hele Amtsraad skal møde ved Aastedet. Dette er jo heller ikke forlangt; det kan lade møde ved Delegerede. Hvad der fornemmelig i Vandfager gjør Vandvæsenscommissioner kostbare, er jo netop det, at der som oftest, ja, jeg kan gjerne sige: altid, absolut maa foretages Ribelleringer, og saadanne ere kostbare; men disse ere vi her fri for. — Jeg vil endnu engang henstille til den ærede Forslagsstiller, om han ikke kunde lade sig tilfredsstille med dette — jeg tør næsten kalde det — meget vigtige Skud, han har givet denne Sag; de meget interessante Oplysninger, der ere komne frem, fornemmelig fra den ærede Ministers Side, vise, at han ikke har tabt denne Sag af Sigte. Det kan dog vel ikke være tænkeligt at faae dette Lovforslag gjort til Lov i denne Session; men selv om dette kunde skee, saa mener jeg dog, at der vilde blive afgjort saa lidt, at det ikke engang var Umagen værd at tage det, da vi maaskee i næste Session kunne være saa heldige at faae et Lovudkast forelagt, der kan afgjøre alle de Spørgsmaal, som vi nu antage kunne trænge til at finde en Afgjørelse i den gjældende Hegnslov.

Berg: Jeg vil rette den modsatte Anmodning til den ærede Forslagsstiller af den, der nu blev fremsat af den ærede sibste Taler. Dersom der var Tale om at vedtage det foreliggende Forslag endeligt til 3die Behandling, saa vilde jeg tillægge de Indvendinger, der ere fremsatte derimod, saamegen Vægt, at jeg vilde søle mig forpligtet til at stemme imod Forslaget, men det er til 1ste Behandling, det foreligger, og dersom vi nogeninde skulle vente, at de ærede Jurister her i Salen ved første Behandling skulde være tilfredse med et Lovforslag, som en Vægmand har affattet angaaende et almindeligt Anliggende, saa ville vi vistnok komme til at vente længe, inden vi kunne naae det. Jeg tillægger alle saadanne Indvendinger deres Vægt, og jeg hører dem gjerne fremkomme, men at tillægge dem en saadan Vægt,